

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7312

гр. София, 23.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
закрито заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **7908** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 248, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложим на основание § 40 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) към Закона за изменение и допълнение (ЗИД) на Административнопроцесуалния кодекс (АПК, ДВ, бр. 63 от 2025 г., в сила от 5.08.2025 г.).

Образувано е по искане на „Пи Ем Си Еърсофт“ ЕООД и А. А. Ч., двамата чрез адв. И. В., за изменение на постановеното по делото съдебно решение № 43270 от 29.12.2025 г. в частта му за разноските. Искането неправилно е наименувано като частна жалба срещу това решение, предвид претендираното с него от настоящия съд „преразглеждане“ на въпроса за размера на дължимите разноски.

Искателите настояват за присъждане на адвокатския хонорар в пълен размер. Според тях мотивите на съда за занижаване на възнаграждението не отчитат реалния обем и вида на извършената работа, нито материалния и нематериален интерес по спора. Възразяват срещу констатцията, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност. Излагат подробни аргументи относно обема на правната помощ. Процесуалният представител е бил ангажиран още на етап връчване на задължителните предписания от ТП на НОИ, опитвайки се да избегне съдебната фаза чрез аргументирана извънсъдебна комуникация. Дейността му включва детайлно запознаване със спецификите на случая и съдебната практика; провеждане на срещи с управителя на дружеството и засегнатия служител; изготвяне на жалба в кратки административни срокове при сложна психологическа и емоционална атмосфера, породена от заличаването на осигурен стаж на служителя. Искателите подчертават, че юридическата работа не се изчерпва с явяването в зала. Тя включва и организация по довеждане на недопуснатите при първото разглеждане на делото свидетели, подготовка за касационна инстанция, която сама по себе си е сериозно предизвикателство поради своя окончателен характер. Фактът, че един адвокат представлява двама жалбоподатели с общи интереси, не следва да бъде автоматично основание за намаляване на хонорара. Посочва се, че работата на защитника е специфична за всеки отделен казус и включва предоставяне на правилни съвети в рискови ситуации, като например невявяване на

свидетел, който би застрашил защитата. Отбелязва се още, че за дружеството съществува риск от невъзвратими загуби на платени възнаграждения и осигуровки поради формален подход на административните органи. За работника конституирането е жизненоважно за защитата на реално положен труд. Икономическият контекст на общото повишаване на цените на услугите прави намаляването на хонорара допълнителна щета за страните. В тази насока искателите считат, че определеният адвокатски хонорар не е завишен, а е справедливо отражение на професионалните знания и отдаденост. Подчертават, че за разлика от държавните органи, срещу които не може да се образува изпълнително дело за бързо събиране на сумите, адвокатът разчита на тези средства за издръжка и самоосигуряване. Искането е съдът да преразгледа решението си и да потвърди, че съдебната защита не е формален акт, а гарант за справедливост.

Насрещната страна – директорът на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) С. - град, в срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК не изразява становище по искането.

Настоящият съдебен състав, като прецени данните по делото и доводите в искането намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Настоящото производство е второ по ред първоинстанционно производство, след като с решение на Върховния административен съд по адм. дело № 1861/2025 г. е отменено решение на Административен съд София-град, 57 състав и делото е върнато за ново разглеждане и произнасяне по жалбата на „Пи Ем Си Еърсофт“ ЕООД срещу Решение № 1040-21-136 от 14.03.2024 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-01533862 от 02.02.2024 г. на контролен орган при същото на ТП на НОИ.

Съобразно указанията на ВАС при новото разглеждане на делото е изпълнена процедурата по чл. 162, ал. 1 от АПК, като оспорените актове са съобщени на засегнатия от тях А. А. Ч., вследствие на което същият е конституиран като жалбоподател в настоящото производство, наред с „Пи Ем Си Еърсофт“ ЕООД. Двата жалбоподатели са представлявани от адв. И. В., която е била пълномощник на дружеството в предходно проведените съдебни производства пред АССГ и ВАС. Настоящото дело е приключило с решение № 43270 от 29.12.2025 г., с което е отменено решението на директора на ТП на НОИ С.-град и потвърдените с него задължителни предписания.

При този правен резултат и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът е признал правото на жалбоподателите за разноски, но е намалил размера им. Констатирано е, че „Пи Ем Си Еърсофт“ ЕООД е направило разходи в общ размер на 2 550,00 лв. (включващи държавна такса и хонорари за три инстанции), а А. Ч. е реализирал разходи от 1 010,00 лв. Направеното от ответника възражение за прекомерност е разгледано съобразно тълкуването на Съда на ЕС в решението му по дело С-438/22, в което се приема, че минималните размери, предвидени в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не са задължителни, а имат само ориентируващ характер, т.е. съдът е задължен да извърши самостоятелна преценка, без да е обвързан от националните минимални прагове. В тази насока съвкупно са взети предвид обстоятелствата, че делото не се отличава с особена фактическа или правна сложност, процесуалният представител се е явил в ограничен брой заседания (по едно за предходните инстанции и две в настоящото производство), адв. В. представлява и двама жалбоподатели, които имат общи интереси и това само по себе си намалява реалният обем на правната помощ. Прието е, че сумата от 500,00 лв. за инстанция е справедлив размер на възнаграждението и същият е съобразен с предвидения в чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. размер за този тип дела.

Настоящият съд не намира основание да се отклони от становището си при определяне на размера на дължимите разноски.

Доводите, че процесуалният представител е бил ангажиран още на етап връчване на задължителните предписания от ТП на НОИ и е реализирал действия с цел избягване на съдебен спор, са ирелевантни към преценката за размера на разноските в настоящото производство, в което се обезщетяват единствено реализираните в съдебната фаза разходи на страните. В КСО няма предвиден специален ред за присъждане на разноски, направени в рамките на производството по задължителния административен контрол по чл. 117, поради което невъзстановените разходи за адвокатско възнаграждение, ако са направени такива, представляват имуществена вреда, за която ответникът дължи обезщетение на основание чл. 1 и чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). С Решение № 6 от 05.06.2025 г. на Конституционния съд по к. д. № 28/2024 г. е обявена за противоконституционна разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от КСО, с което се установи трайна съдебна практика (Решение № 863 от 27.01.2026 г. на ВАС по адм. д. № 4576/2024 г., III о., Решение № 346 от 14.01.2026 г. на ВАС по адм. д. № 4042/2025 г., III о., Решение № 57 от 6.01.2026 г. на ВАС по адм. д. № 6760/2025 г., III о., Решение № 13021 от 16.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 5412/2025 г., III о. и др.), според която тези разходи съставляват имуществена вреда. Като такава, те подлежат на обезщетение по реда на чл. 1 и чл. 4 от ЗОДОВ в самостоятелно производство, различно от настоящото.

Останалите доводи в искането описват присъщите за правната защита действия, като комуникация с клиента, изработване на стратегия, организация по довеждане на допуснати свидетели, поради което те нямат добавена стойност към преценката за справедливия размер на адвокатското възнаграждение. В този смисъл те са част от обичайната грижа на адвоката.

Правото на разноски е ограничено до размера на действително заплатеното възнаграждение, но само толкова, че да отговаря на фактическата и правна сложност на делото. Не може да бъде подценен и факта, че двамата жалбоподатели обжалват един и същ административен акт, като жалбите им са разгледани в общо съдебно производство. Жалбоподателите са представлявани от един и същ адвокат, който е осъществил идентични процесуални действия по отношение на двамата, без да се установява необходимост от индивидуална защита, обусловена от различие във фактическите основания или в правното положение на страните. В рамките на производството не са извършвани процесуални действия, които да предполагат различен обем или характер на правната работа по отношение на всяка от страните, като не са ангажирани различни доказателствени средства, не са релевирани самостоятелни възражения и не е развивана различна правна теза. При тези установени обстоятелства обемът на извършената правна работа не се „удвоява“, а по същество се касае за извършване на една обща защита, насочена срещу един и същ административен акт при пълно припокриване на предмета и правните основания на оспорването. В тази насока съдът отчита, че процесуалните действия по делото се свеждат до изготвяне на жалби със сходно съдържание; участие в съдебни заседания, проведени съвместно за двамата жалбоподатели; представяне на общи писмени становища и защиты. При наличието на обща защита срещу един акт, механичното „удвояване“ на възнаграждението би довело до неоснователно обогатяване и би нарушило принципа за справедливост и пропорционалност на разноските.

С оглед изложеното съдът намира подаденото искане за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските е неоснователно и следва да се остави без уважение. Определеният размер на възнаграждението покрива пълният интензитет на извършените от адв. В. процесуални действия.

Мотивиран от горното и на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим на основание § 40 от ПЗР към ЗИД на АПК (ДВ, бр. 63 от 2025 г., в сила от 5.08.2025 г.), Административен съд София-град, III отделение, 75 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Пи Ем Си Еърсофт“ ЕООД и на А. А. Ч., подадено чрез процесуалния им представител адв. И. В., за изменение на решение № 43270 от 29.12.2025 г. по адм. дело № 7908/2025 г. на Административен съд София-град в частта му за разноските.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България на обжалване, в 7-мо дневен срок от съобщението до страните.

Препис от определението да се връчи на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: